

Seznam příloh

Příloha č. 1: Vysílací schéma Radia 1 (text)

Příloha č. 2: Přepis jinglu „Koza“ + vizuál (text + obrázek)

Příloha č. 3: Přepis pořadu Čelisti – 25.3.2011 – ČRo 4- Radio Wave (text)

Příloha č. 4: Přepis pořadu Odvážné palce – 25.3.2011 – Radio 1 (text)

Příloha č. 5: DRESLER, Radek. *Radio TV: Malý lexikon rozhlasových formátů.* (text)

Přílohy

Příloha č. 1: Vysílací schéma Radia 1 (text)

Kulturní servis:

pondělí - pátek

08:10 telefonická pozvánka

10:30 galerie, divadla, ostatní

11:40 koncerty, tančírny, festivaly

14:00 galerie, divadla, ostatní

16:20 koncerty, tančírny, festivaly

sobota - neděle

11:00, 16:40

Pondělí

00,30-01,30	SEANCE (Josef Sedloň)
01,30-06,00	Sovy nejsou tím, čím se zdají být
06,00-09,00	Libor Lisý/Petr Metelka
09,00-12,00	Dan Walterstein
12,00-15,00	Linda Hammelová / Kryštof Koenigsmark
15,00-17,00	Gregory Finn
17,00-17,10	DISEGNO (premiéra) (Jana Zielinski & Jirka Macek)
17,00-19,00	Gregory Finn
19,00-20,00	CD NONSTOP
20,00-21,00	TRŽNICE (Strýček Míša)
21,00-22,00	HUDBA ZA DOBROU PRÁCI (Strýček Míša)
22,00-23,00	ČTENÍ SE STRÝČKEM MÍŠOU (Strýček Míša)
23,00-24,00	BLUE TRAIN (David Brada)

Úterý

00,00-06,00	MEANINGLESS LEANING MESS (1 x za 14 dní)
00,00-06,00	Dancer (1 x za 14 dní)
06,00-09,00	Homeboy / Petr Metelka
09,00-12,00	Petra Ludvíková
12,00-15,00	Béla En / Klára Vlková

15,00-19,00	Josef Sedloň
17,00-17,10	KNIŽNÍ SERVIS
19,00-20,00	CD NONSTOP
20,00-22,00	VELKÁ SEDMA (Tonda Kocábek / Dan Šabík / Jakub Čejka)
22,00-24,00	RADIO 1 ON STAGE (1 x za 14 dní)
22,00-23,00	HARD MUSIC (Petr Korál a Bohouš Němec) (1 x za 14 dní)
23,00-24,00	ELECTRONIC TUESDAY (Jan Kruml) (1 x za 14 dní)

Středa

00,00-06,00	Sovy nejsou tím, čím se zdají být
06,00-09,00	David Štěrbáček
09,10-12,00	Zdeněk Hnyk
12,00-14,50	BLN
14,50-15,00	DISEGNO (repríza) (Jana Zielinski a Jirka Macek)
15,00-17,00	Klára Nemravová
17,00-17,15	PIV PAF (Ondřej Formánek a Rodriguez)
17,15-19,00	Klára Nemravová
19,00-20,00	CD NONSTOP
20,00-21,00	SOUND BOMB (Enemy a Double J)
21,00-22,00	ZÁTIŠÍ (Jeroným Janíček / Josef Chuchma/ Jana Ježková)
22,00-23,00	ESTEREO (Mik)
23,00-24,00	JAZZ A FUSION HODINKA (Daniel Vojtíšek)

Čtvrtek

00,00-01,00	PŮLNOČNÍ DHARMA (Petr Mikulášek) (1 x za 14 dní)
01,00-06,00	FLUFFY CLOUDS (liché týdny)
00,00-06,00	FLUFFY CLOUDS (sudé týdny)
06,00-09,00	Gregory Finn
09,00-12,00	Jana Ježková
12,00-15,00	Martin Krojídlo
15,00-19,00	Standa Zima
17,00-18,00	FILM O PÁTÉ (Saša Michailidis) + podpořad ODVÁŽNÉ PALCE (František Fuka a hosté)
19,00-20,00	CD NONSTOP

20,00-22,00	HITPARÁDA RADIA 1 (Jerry Žák)
22,00-23,00	INCLUBÁTOR (Karel Kropáček, Jana Ježková, Tonda Kocábek, Bohouš Němec/Petr Korál)
23,00-24,00	BASS TRAP (Abu) (1 x za 14 dní)
23,00-24,00	ACIDELIKA (Jarda Dušek) (1 x za 14 dní)

Pátek

00,30-02,00	13 SYROVÝCH (Petr Vrba - 2 x měsíčně)
00,30-02,00	IN THE BED (1 x za 14 dní)
02,00-06,00	Sovy nejsou tím, čím se zdají být
06,00-09,00	Martin Krojidllo
09,00-12,00	Dan Walterstein
12,00-15,00	BLN
15,00-19,00	Jirka Štefl
19,00-20,00	CD NONSTOP
20,00-23,00	HIGH FIDELITY (Tim Otis)
23,00-24,00	REGGAE KLUB (DJ Kaya)

Sobota

00,00-06,00	CHAMPION SOUNDS (Petr Metelka) (1 x za 14 dní)
00,00-06,00	Jakub Čejka (1 x za 14 dní)
06,00-09,00	Jarda Dušek / Douglas Arellanes
09,00-11,00	VELKÁ SEDMA (repríza)
11,00-13,00	STARÉ POLEDNE (Tomáš Vydra)
13,00-17,00	Ondřej Štindl / Iveta Nebesářová
17,00-20,00	Ráchel
20,00-22,00	UNZIPPED (Jana Kománková a Rodriguez)
22,00-24,00	VIBRÁTOR (Tvyks a Tomáš Novotný)
22,00-24,00	BASTARD POP (Jana Kománková a Ondřej Formánek) <i>(vždy první sobotu v měsíci)</i>

Neděle

00,00-06,00	Štěpán Bolf a Jakub Hošek/ Věroslav Musil (1 x za 14 dní)
00,00-06,00	Sovy nejsou tím, čím se zdají být (1 x za 14 dní)

06,00-09,00	Tonda Kocábek / Filip Týc
09,00-11,00	HITPARÁDA RADIA 1 (repríza)
11,00-14,00	Tomáš Nawar / Erich Seidl
14,00-15,00	VŠECHNY HUDBY SVĚTA (Filip Týc a Gadjo.cz)
15,00-18,00	Standa Zima
18,00-19,00	AIR SOFA (Standa Zima)/NA SEVER (Jirka Štefl)
19,00-20,00	SHADOWBOX (Nitrous, 2k) / BREAKBEAT CONFERENCE (Josef Sedloň a Kaplick) (střídají se po 14 dnech)
20,00-23,00	NOVINKY NA ALTERNATIVNÍ SCÉNĚ (Josef Sedloň)
23,00-00,30	INTRO (Josef Sedloň)

Příloha č.2: Přepis jinglu „Koza“ + vizuál (text + obrázek)

Žena: Tak můžu říct... ta koza mě ... počkejte ... Ta koza už mě neposlouchá! Nebo jak?

Režisér: No jako že si stěžujete: Ta koza už mě ani neposlouchá, ta furt poslouchá jenom Radio 1!

Žena: Jo.

Režisér: Jako takhle, něco takovýho.

Žena: Tak ta naše koza, ta už mě vůbec neposlouchá! Vona by jenom poslouchala rádio a televizi... na televizi se dívá... A už za nic nestojí.

Režisér: Ne, ještě dybyste to mohla říct, takhle to bylo skvělý, ale důležitý je, abyste řekla, že ta koza poslouchá jenom Radio 1. To se tak jmenuje totiž, to Radio 1. Totiž a tak to bude..

Žena: Jo a jo! Radio 1 nebo televize 1?

Režisér: Radio 1 jenom.

Žena: Aha, no. Tak jak, počkejte... Ta koza už mě neposlouchá, a ta poslouchá jenom Radio 1! Tak a co ještě.

Režisér: Tak a to je všechno!

Zdroj: www.radio1.cz

Příloha č. 3: Přepis pořadu Čelisti – 25.3.2011 – ČRo 4- Radio Wave (text)

Stuchlý: Opět značně biblický začátek dnešních Čelistí. Pěkný podvečer na Radiu Wave, čelistní trojka Vás zdraví: Aleš Stuchlý, Dan Řehák a Vítek Schmarc.

Řehák: Ahoj.

Schmarc: Ať Vás síla provází.

Stuchlý: Tohle byli Panasonic a samozřejmě suicidální Alan Vega, skladba Resurrection River. A my tu pro Vás máme na úvod pár vzkřísujících novinek, že, Vítku...

Schmarc: Ano, já nevím, jestli tím někoho vzkřísím, obávám se, že ne, protože moje první novinka se tak trošku nepřímou týká jedné tragické události, o které jistě všichni dobře víte. Na věky nás opustila božská Elisabeth Taylorová. Každopádně její dědictví tady bude přežívat a to i proto, že se chystá další verze Cleopatry, což už jste možná slyšeli. Možná jste slyšeli, že se kolem tohoto filmu točil jeden čas James Cameron, než se rozhodl opět odejít do světa svých modrých mužíčků. Ale teď se začíná hovořit, že tenhle ten projekt, který vzniká na základě bibli..biografie Cleopatry, že by mohl být zrežirován Davidem Fincherem. Je to zatím neověřená zpráva, každopádně k Angelině Jolie v hlavní roli tak přibývá další zajímavé jméno a my můžeme jen spekulovat, jestli si David najde nebo nenajde čas se tomu věnovat.

Stuchlý: Trošku se ti tam do té biografie ta bible vpravila, že? Už jsi měl skoro chuť to říct zase, vid'?

Schmarc: Já sem z toho skoro udělal bibliografii. To je prostě... Ten starý zákon, nový zákon se tady nade mnou vznáší.

Stuchlý: Máš, Dane, ty něco duchovního?

Řehák: Tak zpola, ale z trochu jiné kultury. Ale týká se to taky dalších verzí již dávno natočených a dobře natočených filmů. Jde o adaptaci komiksové nebo spíše manga předlohy Akira, která už v roce 1982 na plátnech běžela v animované verzi, možná velice kultovní velmi úspěšné a velmi nádherné. Leonardo di Caprio si dlouho zahrával s tou myšlenkou, že ji vdechne filmovou hranou trikovou epiku. Teď k tomu konečně došlo. Nemám tady informace o tom, kdo bude režisér, nicméně mám informace o tom, kdo bude v hlavních rolích kamarádů motorkářů Tetsua a Kanedy. Je to celý list adeptů. Abych vám to jen tak průběžně řekl, tak je to Robert Pattinson, Andrew Garfield, James McAvoy a v roli Kanedy by to mohl být Garrett Hedlund, Michael Fassbender, Chris Pine, Justin Timberlake nebo Joaquin Phoenix.

Schmarc: Přátelé, on tu má asi čtyři papíry, takže se připravte na velmi dlouhý výčet.

Řehák: Tak, je to velmi dlouhý list jmen a já bych vás rád poprosil o to, abyste hlasovali. Abyste dali svůj hlas najevo, kdo chcete, aby hrál Tetsua a Kanedu. Já bych si tam představoval s dovolením Aleše a Vítka, ale

Stuchlý: Já když sem slyšel slovo Tetsuo...Moc dobře všichni víme o tom, že Tedsuo je přezdívka našeho drahého kolegy, Kamila Fily, o kterém dneska asi taky trošku bude řeč. Takže úplně jednoznačně. Já mám teda novinku z trošku jiného soudku, vůbec ne křesťanského, spíš anti... Všichni dobře znáte toho Williama Friedkena, toho proslulého režiséra Vymítače ďábla, jeden z nejslavnějších hororů vůbec v dějinách kinematografie. Ten, myslím, opět udělá čest svoji pověsti. V tom jeho novém snímku, který se jmenuje Killer Joe učiní drogový dealer ze své sestry sexuální nádenicí, aby mohl financovat vražedný plán, který teda v optimálním případě by měl skončit smrtí jejich matky.

Řehák: To je krásný námět.

Schmarc: Aleši, ty jsi prostě světskej, to je marný. Ty jsi kolotočář filmový.

Stuchlý: Sem takový filmový Kočka. Dodám ještě, že v obsazení tohoto přívětivého titulu budou figurovat Matthew McConaughey, Emile Hirsch, Thomas Haden Church a Temple. Dáme si ještě druhé kolo?

Schmarc: Ano, dáme si druhé kolo a já ho začnu pořádnou vlnou nihilismu. Minule jsme se bavili o tom, co se všechno točit nebude, takže já budu pokračovat. Tentokrát sem se zaměřil na studio Paramount. Už minule sem říkal, že se nebude točit adaptace klasiky hororové At the Mountains of Madness. A nebude se točit ani další klasická kniha, kterou je samozřejmě Duna Franka Herberta. Po dlouhých průtazích, po tom se vystřídali na postu režiséra Peter Berg, či Pierre Morel, nebo se o nich alespoň tak hovořilo, tak tenhle ten projekt byl zřejmě definitivně zastaven, kvůli vysokému rozpočtu. Takže Duna nebude. A stejně tak možná nebude ani World War Z, což je celkem očekávaný film. Je to jakási orální historie války se zombíky, poměrně neuvěřitelná adaptace knihy Maxe Brooks. Kolem tohohle toho se motá Brad Pitt společně s Markem Fostrem a kvůli rozpočtu hrozí, že to zase nebude. Takže další dva zajímavé filmy, které si píšeme na černou listinu se slzami v očích.

Řehák: Když jsme u té intelektuální pornografie, tak já mám snad poprvé dobrou zprávu, ve svém životě. A to je o něčem, co se točit bude. Dobrá zpráva pro všechny nerdy, čtenáře pohádek, i těch pro dospělé a je to samozřejmě Hobit. Jeho natáčení se započalo na Novém Zélandu, nažhavilo se spousta počítačů, pustily se nejmodernější

3D stereoskopické kamery. A do režijní stoličky si po všech průtazích nakonec přece jen sednul Peter Jackson. Takže všem Vám, kteří jste zbožňovali trilogii oscarovou Pána prstenů, může teď spadnout kouzelný kámen ze srdce.

Stuchlý: Tak to je krásné. Já to zakončím jedním velkým jménem. Režisérem, který se jmenuje Michael Mann, takový těžká váha v kategorii chytrých kriminálních titulů. Dan na mě něco gestikuluje, pojd' to říct rovnou.. dobře.. tak až po tom... to sem úplně nepochopil. Michael Mann si nedávno najal scénáristu Sheldona Turnera, který předtím psal takové různé voloviny, ale napsal podle mého názoru znamenitý scénář k jinak prostřednímu filmu Lítám v tom (Up in the Air). Ale scénář tohoto filmu se myslím opravdu povedl. Tihle dva se tedy a dali dohromady a on mu svěřil scénář k připravované gangsterce pojmenované podle mě - Big Tuna. Já tam teď hrát nebudu, kdo vidí na web kameře, chápe proč. Nicméně vězte, že ten Mannův snímek se bude soustředit na osudy jednoho nejvlivnějších chicagských bosů Tonyho Accarda.

Schmarc: Aleš bude hrát v seriálu kostíci, kdybyste to nevěděli.

Stuchlý: Potravinářský seriál.

Řehák: Potravinářský seriál z druhé světové války. Nicméně já sem ti do toho vstoupil, nechtěl jsem ti do toho vstoupit. Já mám takovou příjemnou povinnost – slíbil jsem doma, že zamávám, takže mávám. Což nemůžete vidět nikdo, kdo nás nesledujete, neposloucháte přes úžasný vynález, kterému se říká internet, který jede na stránkách Radiowave.cz. Což je takový oslí můstek k tomu, co si dávno slibujeme, že vás pozveme k takové kybernetické účasti na pořadu Čelisti skrz sociální síť Facebook. Je to tak, hoši. Ještě jsme to neřekli, ale je to důležité.

Schmarc: Je to ostuda, neřekli jsme to doposud. A musíme to říct. Filmově-kritický magazín Čelisti na Facebooku. Pokud se vám líbíme, klikněte, my budeme mít radost.

Stuchlý: Spousta obludných fotografií. A v tuhle chvíli už je čas na nervózní klik ve vaší levé nebo pravé hlavě. Andrew Bird v pořadu Čelisti na Radiu Wave.

.....
Stuchlý: Smyčce Andrewa Birda - Never Stick Motion of the Head v Čelistech na Radiu Wave. A my se dostáváme k tomu, co bude tím hlavním masem dnešního dílu. Samozřejmě nemůže to být nic jiného než Odcházení Václava Havla a vůbec bublina velká, která se kolem toho nafoukla. A já sem velice zvědavý na názory Vítka a Dana, protože rovnou přiznám, že typicky na jaře nemocný, sem neměl šanci tento snímek vidět. Měl sem nicméně pár let nazpět tu šanci číst ten původní divadelní text Václava Havla, který vyšel jako příloha Reflexu. Přestože mám Václava Havla velmi rád, ať už

jako dramatika nebo do nějaké míry i politickou figuru, ten text mi přišel do jisté míry prostřední, ten jeho vnitřní hlas, taková jeho sebereflexe, odkazy na Shakespeara Leara, na Čechovův Višňový sad, to tak všechno je. Ale vzhledem k těm absurdním textům předchozím mi tohleto přišlo jako trošku nižší kategorie. Přiznám se, že sem neviděl divadelní hru, vy jo?

Schmarc: Bohužel se mi nepodařilo dostat se do Archy, ani sem neviděl televizní zpracování. **Stuchlý:** Ale to myslím nevádí. Pojďme rozlousknout aspoň to, jak se povedla nebo nepovedla ta filmová verze, režijní debut bývalého pana prezidenta.

Schmarc: No Aleši, pustil jsi nám k tomu takovou krásnou cituplnou hudbu, ale já bych řek, že my tak cituplní nebudeme. Z mého pohledu se to filmově povedlo spíš podprůměrně, pokud budu ještě něžný.

Řehák: Teď sis pěkně naběh, doufáme, že nebudeš u pana Rejžka za pionýra. Tohle budeš muset vysvětlit, dost řádně.

Schmarc: Dane, to je v pořádku, mě do pionýra nikdy nevzali, takže sem z hlediska pana Rejžka... Abysme upřesnili, Dan naráží na Poslední slovo Jana Rejžka, který nazval jednu z kritiček pionýrkou, za to, že se špatně vyjádřila o Odcházení. Každopádně mně na filmu nevádí vůbec ten humbuk kolem, já se o tohle ňák moc nestarám. Samozřejmě těžko si odmyslet, že je to zrovna film Václava Havla. Každopádně já mám Václava Havla, stejně jako Aleš, ve velké úctě, ale to mi nebrání vidět ten film jako velmi nedokonalé divadlo převedené na stříbrné plátno. Film se spoustou chyb, ke kterým bysme se mohli postupně dostat.

Řehák: Já mám totiž, že nelze ani nemá člověk odmyslet od toho, že to je film Václava Havla. Díky, že jsi mě přidal v mých sluchátkách místo ve svých. To je v pořádku. Protože ten film je tak součástí jeho osobnosti, a naopak, že vytrhnout ho z tohoto kontextu – historického, kulturního, osobnostního, je mimo. A právě některé snahy našich kolegů zhodnotit to jako solitér, jako filmové dílo jakéhosi debutanta, tak úplně nevycházejí. Je spjato jak s kariérou Václava Havla, s jeho předchozím životem, s jeho pohledem na svět, politickými myšlenkami, tak s jeho současnou ve velkých uvozovkách modlou.

Schmarc: Já s tebou souhlasím, Dane, každopádně myslím si, že na to solitérství poukazují někteří recenzenti správně. Mně ten film, jakožto dramatický tvar přijde jako solitér tím, jak vlastně vypadá, jaké vlivy používá a jaký způsob vyprávění používá. Úplně nenacházím - a v tomhle souhlasím třeba s kolegou Filou, který o tom psal... Úplně nenacházím nějaký kontext, do kterého dneska ten film vřadit. A mně opravdu

přijde jako solitérský, jako ojedinělý počin, což vlastně není vůbec nic špatného. Naopak je jenom dobře, že se objeví film, který vzbudí nějakou kontroverzi. Otázka je, do jaké míry Odcházení vzbuzuje kontroverzi tím, že je to dobrý nebo špatný film, nebo zda vzbuzuje tu kontroverzi, protože je to právě film Václava Havla.

Řehák: Určitě, kdyby ho natočil úplně neznámý debutant, tak bysme se o tom možná ani příliš nezmiňovali. Což ale právě nejde. Nenatočil ho neznámý debutant, natočil ho Václav Havel.

Schmarc: Tak se o tom pojďme zmínit. Myslím si, že tady tančíme, jakoby tady bylo nějaké minové pole. Pojďme k tomu, co se nám na tom filmu líbilo, nelíbilo. Dane, ty ses tak jako ošival při té projekci, po ní jsi byl takový indiferentní. Co bys tomu filmu vytkl a co bys naopak vyzdvihl na Odcházení?

Řehák: Já asi začnu od prvních dojmů. I když jsme měli dostatečný čas po projekci si to zpracovat v hlavě a nyní už vysíláme do doby, která spatřila skutečně mnoho více či méně erudovaných a filozofických recenzí. Tak přece jenom ten první dojem, když sem z toho filmu odcházel, sem měl dojem, že to bylo trochu stařecké, ale naštěstí ne tolik jako když sem obsluhoval anglického krále. Možná ta věta zní nejspíše v tom všem kontextu, co můžeme v tom filmu najít, jestli je to metafora doby - a nebo není, jestli je to Havlovo odcházení, nebo pohled do nitra, nebo kdo je kancléř, nebo jánevímco a kolik je tam Čechova, jak moc je to Petr Lébl. Tak přece jenom, měl sem tenhle dojem. Doufal sem, že to bude lepší, ale ulevil sem si, že to nebylo horší. Že sem si v tom kině vlastně necítil tak trapně, ale býval bych si přál, abych byl nadšený a říkal: „Jako filmař obstála tato osobnost ještě silněji než nebo minimálně stejně silně jako historická postava.“

Schmarc: Ano. Myslím si, že bysme tady měli zůstat na té, řekněme pro pana Rejčka možná přízemní, rovině diváckých názorů. Když člověk opouští tu projekci, ještě předtím, než si začne vybavovat, co všechno tam viděl. Můj dojem z toho byl úplně stejný. Myslím si, že to mohlo dopadnout mnohem hůř. Václav Havel se asi mohl jako filmař zdiskreditovat mnohem více, ta reakce Menclovským směrem mi přijde adekvátní. Každopádně ani žádné nadšení, pocit, že by mi Václav Havel otevřel nějaký živý myšlenkový svět, který by mě podnítl k nějakému hlubšímu uvažování, tu nebyl. Spíš sem z toho filmu odcházel tak čistě otupělý a bez nějakého většího dojmu.

Stuchlý: Já když sem četl recenze a vůbec reakce na sociálních sítích, tak sem si všiml, že jedna z hlavních výhrad je přílišná divadelnost celého filmu. Což je věc, které bysme se mohli věnovat v příštím vstupu. Konkrétně třeba se podíváme na recenzi Petra Fischera

o tom, že film *Odcházení* koktá a třese se. Recenze, která na to jde tím způsobem, že si bere jako premisu: je vůbec *Odcházení* film a co si o tom můžeme myslet dále. Takže divadelně-filmová úvaha v příštím vstupu o Havlově *Odcházení*. A teďka už dvojice jiných básníků, jiných poetů. Ten první je z Finska a říká si Harmageto a je to takový pralesní finský hiphop. Pokud jste ještě nic takového neslyšeli, máte možnost. A po něm ještě můj oblíbený židovský rapper Edan. A pak zpátky k poetovi, dramatikovi Václavu Havlovi.

Schmarc: Pojd' me si oddychnout.

.....
Stuchlý: „Without the LSD I See Colours“ říká chlapík s velmi barevným viděním světa, Edan, jeden z nejlepších rapperů současnosti. Každopádně ten nás odpíchne k druhému vstupu o filmu *Odcházení* Václava Havla. A protože sem říkal, že se budeme bavit o nějaké pomyslné artificialitě nebo o propojení filmu a divadla. Tak sem si na úvod připravil takový malý citát pro vás, abychom se dostali do patřičně intelektuální jaksi metody a kontextu. Já mám velmi rád francouzského režiséra Roberta Bressona, vy doufám jistě také. Pro ty, kteří neznají, nebo si nepamatují některé jeho filmy, připomeňme alespoň „A co dále, Baltazare?“ nebo „Peníze“ – to má rád Dan tenhle film velice. Každopádně, on ve svých zápiscích *Poznámkách o kinematografu* mimo jiné říká: „Není sňatku divadla a kinematografu, aniž by se vzájemně nevyklučovali.“ Případně: „Ve filmu není nic falešnějšího než přirozený tón divadla, kopie života a plagiát nastudovaných citů.“ Co tahleta Bressonovská maxima a film Václava Havla?

Schmarc: Já myslím, že to krásně shrnuje, stejně jako to kupodivu krásně shrnul tvůj oblíbenec Edan, který zpíval „Without the LSD I see colours“. To přesně je takové výstižné pro to *Odcházení*. Ten film je neobyčejně barevný, ta kamera Jana Malíře je doslova jako explozivní, co se týče světla, které je zaprvé krásně měkké a zadruhé zprostředkovává syté barvy. Řekl bych, že ta teatralita je právě také v tom vizuálu. Já osobně sem se prostě nebyl schopný smířit jak s tímhle tím teatrálním způsobem snímání, tak s velmi teatrálními výkony herců. Nemyslím to negativně, myslím si, že všichni herci velice kvalitně zvládají tuhle divadelní stylizaci. Každopádně já sem nedokázal ten tón nastavený, který Václav Havel jako režisér diktoval, nebo nějakým způsobem si vybral, nebyl sem schopný ho přijmout za svůj a vlastně sem z té zprávy, kterou mi posílal, nebyl schopný dešifrovat vůbec nic zásadního. Pro mě bylo *Odcházení* takový velký blok barev a velmi patetických hereckých výkonů, ze kterého jakoby nic nevystupuje.

Řehák: Tento blok barev ještě podpořili zajímavé kostýmy, které jdou napříč epochami. I ten film se neodehrává v žádném určitém období. Vypráví o kancléři, to může být kdokoli, o vlastně současné politice, ale v takovém prostoru omezeném jednoho zámečku, jedné vily státní, jejíž prostředí, nebo prostředí před vilou neopouští, maximálně se vydá kousek do zahrady k nedaleko přilehlému altánku. A před tou vilou je obří bazén, v němž se odehrávají snové scény. Film sám celý je dost divadelní, přesto je v něm ještě jedna scéna, která je ještě o stupeň divadelnější, kdy je před touto vilou dokonce vyneseno pódium, na kterém hrají herci s namalovanou tou vilou, tím prostranstvím, za sebou. Skutečně jde o divadlo na filmu.

Stuchlý: To je taková lehká absurdita. A vůbec to je další věc, která mě zajímá, určitě nejenom mě. To je věc, na které se zas tolik lidí neshodlo. Jak ten film vůbec odpovídá té absurdní poetice, kterou Havel tak důmyslně léta budoval. Kamil Fila, o kterém jsme tu mluvili, vlastně napsal ve své recenzi, že poetika absurdního divadla se s pádem minulého režimu vyčerpala. Samozřejmě pan Rejžek na to reagoval po svém. Je ten film ještě furt absurdní, nebo nějakým způsobem, dokáže nám předat z té Havlovské absurdity něco podnětného, něco, co tu ještě nebylo?

Schmarc: Aleši, pro mě je to absurdita, která je absolutně vykořeněná a mě osobně nedodala ani k současnosti, ani k minulosti vlastně nic, co by ve mě vzbuzovalo nějaký dojem, abych se k tomu vymezil. To byl asi můj nejzásadnější problém k tomu filmu, že na mě při vši divadelnosti, šroubovanosti a afektu, který tam byl jako určitě chtěný, tak na mě působil strašně indiferentně. Kdybych ti měl reprodukovat jednu zásadní myšlenku, kterou ve mně zanechal, nebyl bych ti jich schopný reprodukovat moc. Možná je to proto, že sem kritické holátko a nečetl sem a neviděl sem všechno, co jsem vidět měl, ale z mého pohledu nemusíš mít načtené dějiny filozofie a dějiny filmu, aby tě dobrý film oslovil. Aspoň tak to vidím já.

Řehák: No a přece jenom se tím pádem k tomu filmu nějak vymezuješ. V té společenské debatě potom vzniká ten generační rozpor. Jako kdyby se mladým lidem ten film z mnoha důvodů nelíbil, a dokážou mu to podle mě i dost dobře vytknout. A některým starším divákům se naopak velmi, no možná až fanaticky, líbil.

Stuchlý: To jsem teda netušil, pánové, co jste všechno na té projekci museli začít. Ještě něco podstatného k tomuhle filmu, určitě je, ale tedy něco, co si v tuhle chvíli vybavujete jako důležité, neboť plastický obrázek Odcházení byl již patřičně vykreslen.

Schmarc: Já mám za to, že nejvýraznější vjem, který si odnáším je, když jsem si pak po filmu prohlížel fotografie z toho filmu a zjistil jsem, že on je vlastně strašně

fotogenický. Ale když se to hýbalo na tom plátně, tak nemůžu si pomoci, ačkoli tam byla široká paleta vlivu od prostě té šlechty 19. století přes první republiku až po podnikatelské baroko, tak pro mě ten výsledný amalgám estetiky vypadal skutečně spíš jako to podnikatelské baroko. Něco velmi umělého a něco, co ve mně nezanechává příliš kladné pocity.

Řehák: Jedna věc tady už padla a to bylo to divadelní herectví. To přeci jenom ve mně trochu zůstává ještě jako nedořečené. Během rozhovorů při natáčení filmu i na tiskových konferencích všichni herci i ti, se kterými jsme i my osobně mluvili, vyprávěli o tom, že Václav Havel velmi důsledně režíruje herce, že se s ním báječně pracuje, že umí celou tu hru z hlavy a přesně ví, co chce vidět. A přitom když jste viděli ten výsledek té věci na plátně, tak působil v tomto ohledu nemotorně a toporně. A dalo by se říct, že to nejlepší herectví tam přinesli herci sami. Třeba postava novináře v podání pana Macháčka

Stuchlý: Jiřího

Schmarc: Jiřího Macháčka

Stuchlý: pana Jiřího Macháčka

Řehák: pana inženýra Jiřího.... No nechme toho. Nicméně herce nechám být. Co bych tomu filmu ještě přiznal je nějaká autorská vize, kterou rozhodně má a ta je možná výjimečná, protože někdy v české kinematografii si na to filmy tak trochu hrají a furt hledáme nějakého toho talenta, který přijde s tou vlastní vizí. Aleš je jeden z těch, který se nejvíc raduje, když se někomu v Čechách podaří natočit nějakým způsobem autorský snímek unikátní svým viděním světa a nesnaží se marně se vetknout do nějaké žánrové škatulky. Tak to nutno přiznat Václavu Havlovi, že po tom šel a je autorským režisérem par excelans. I když řemeslně ne tak dokonale a možná trochu mimo naši generaci.

Schmarc: Navzdory tomu, že mě ten film kupodivu neoslovil, ačkoli sdílím tenhle ten havlovský kontext, tak přiznávám, že je zase příjemné vidět film, který se alespoň snaží šířit nějakou ucelenou vizi. Jakkoli mu z mého pohledu spousta těch nedokonalostí a až přílišné chtěnosti podkopává nohy.

Stuchlý: Tak to byla krásná skvrna dojmů panů Řeháka a Schmarce z filmu Odcházení. My si teď na chvíli odpočineme možná u skladby kapely Blur – Death of a Party a po nich ještě kapela Květy v Čelistech na Rádiu Wave.

.....
Stuchlý: Kapela Květy – Okna do zahrady. My teda tady úplně okna do zahrady nemáme, kdybyste to viděli, my máme okna do Vinohradské ulice.

Schmarc: Taková kamenná zahrada, Aleši.

Stuchlý: Betonová zahrada, což je film, o kterém kupodivu mluvit nebudeme. My se v našem posledním vstupu, jak jsme slíbili, budeme věnovat prolnutí divadla a filmu a vůbec z nákeho našeho subjektivního pohledu na tyhle dvě kategorie, že Vítku.

Schmarc: Ano, ano. Aleš tady na mě dělá toužebně oči, protože doufá, že ho vysvobodím, aby se nemusel pouštět do Bressonovských teorií, ne?

Stuchlý: Tak já tě vysvobodím krátce. Mně se líbil ještě jeden zápis, který zní takto: „Ten hrozný divadelní návyk“.

Schmarc: Ano, myslím si, že ničím lepším nemůžeme zahájit tento vstup, poté co jsme se tady pokusili vyrovnat s Havlovým Odcházením. Tak teď se pokusíme vyrovnat s divadlem na filmu. Já to převedu do té subjektivní kategorie, protože jsme sice chytrí kluci, kouká nám to z vočí, ale tohleto nevyřešíme, jestli má divadlo na filmu cenu nebo ne. Každopádně pokud se řekne divadlo na filmu, tak mě se vybaví jedno jméno a to je můj oblíbený režisér Kenneth Branagh, který pro mě dokazuje, že divadlo na filmu cenu má. Jeho Shakespearovské adaptace, zejména Jindřich V. Hamlet převedené na stříbrné plátno mi připadají, že jsou velice smysluplné. To z toho důvodu, že Branagh je velice pietní, co se týče vztahu k těm Shakespearovským textům. Samotný text nijak zvlášť neaktualizuje, ale dokáže využít přednosti filmu, dokáže využít tu výpravu. Třeba v Jindřichovi V., kterého já pokládám za jeho vůbec nejlepší počín, ačkoli je to jeho debut, tak se to divadlo a film fantasticky spojují. Pro mě je to takové Statečné srdce převedené do těch krásných Shakespearovských slov.

Stuchlý: Také existují režiséři, velcí režiséři, kteří dokáží tyto dvě kategorie prolnout způsobem, jaký tu ještě nikdy nebyl. Napadá mě Peter Greenaway trošičku. Zároveň jeden můj velký quebecký oblíbenec režisér Robert Lepage, který zároveň tedy bohužel v roce 2003 oznámil, že už žádný film nenatočí a bude se věnovat pouze divadlu. To byla velká rána do zad. Autor snímku jako je La Face cachée de la lune neboli Odvrácená strana měsíce, Nô, což je film pojmenovaný podle disciplíny japonského divadla. Nebo Detektor lži. A jeho vůbec první skvělý film Zpovědnice, abych to měl kompletní tak vzpomeňme ještě Možné světy. Jak bych tady toho režiséra rád malinko vypíchl, využil toho veřejnoprávního éteru. Takže Robert Lepage, samozřejmě se s ním můžete setkat třeba taky v kině Aero, nebo kdo teďka promítá opery ve filmu, Wagnerovské pěti, šestihodinové inscenace. Případně sedmihodinové inscenace, které on dělá pro Cirque de Solei, to jsou úchvatné zážitky. Co ty, Dane, řekni také něco hezkého.

Řehák: Já jsem tak trochu doufal, že tady budeme teoretizovat, kde jsou rozdíly mezi filmem a divadlem.

Schmarc: Dan rád teoretizuje.

Řehák: No přesně, já rád synopse a teoretizování. To je takový můj domácí koníček, kterému se věnuju vždy po osmé hodině doma v posteli.

Stuchlý: Každopádně teď, v 18:49, bys nám mohl říct, co si myslíš třeba o snímku Larse von Triera Dogville.

Řehák: Ano, což je přesně to jako – kde je divadlo na filmu? Snímek Larse von Triera Dogville, nebo celá ta trilogie, totiž formálně tak trochu působí jako divadlo. Jestli jste to viděli, tak je to velká stage, na němž jsou křídou namalovány kulisy, no to je až přehnané, tak žádné kulisy nejsou, jsou tam křídou namalovány půdorysy kulis, které by tam měly být a kamera bloudí mezi herci, kteří dělají, že žijí v domech a jezdí auty, přitom tam žádná auta nejsou, je tam jedno auto na konci. Nicméně přesto to není divadlo. Ačkoli to má tu formální stránku toho divadla, že prostě někdo postavil kameru před jak Cimrmanovic VHSka, tak to funguje jako film. A kde je ten rozdíl.

Stuchlý: Ta Cimrmanovic VHSka mi zůstane v hlavě dlouho, musím říct.

Schmarc: Přátelé, Dan si tady tu performance na pomezí České sody a Katovny připravil jako poctu Janu Rejžkovi, myslím, že se mu velice povedla. Dokazuje tím, že celý svět je jeviště a my všichni jsme jen herci. Takže řekl bych, že k tomu tématu si, Dane, vyteoretizoval naprosto neuvěřitelnou ...

Řehák: Ten jste mě tak znejistěli, že vůbec nevím, zda jsem něco řekl.

Schmarc: Řekl jsi dost.

Řehák: Nevadí, pojďme propagovat Facebook.

Stuchlý: Já myslím, že všichni, kterým se líbil dnešní díl Čelistí by měli brzy zabroudit na stránky Filmově-kritický magazín Čelisti. Naše facebooková stránka je plná pepných odkazů na naše díly, slovní ekvilibristiky..

Řehák: teoretizování

Stuchlý: teoretizování, citátů, záhadných fotografií, trailerů, a dalších pikantností.

Schmarc: Ano, já jsem rád, že ta dnešní fraška, abysme to nějak dramaticky uvedli.

Řehák: To od tebe nebylo hezký.

Schmarc: Já myslím, že to ke konci byla fraška

Stuchlý: Je to divadlo!

Schmarc: Ano, myslím si, že jsme zůstali věrní tématu divadlo. Takže přátelé, naše fraška se chýlí ke konci, a má-li někdo nějaké hrdinské dvojverší na závěr, ať ho rychle vyřkne. Aleš začal listovat v knize, což znamená zřejmě další citát.

Stuchlý: Je to tak. Já myslím, že dnešní Kato.. Čelisti, pardon, bychom měli uzavřít tímto krásným citátem. Přátelé, to je novoměstský Hrnec smíchu dnes. Každopádně, trošku se zklidněme a Robert Bresson píše: „Dva druhy filmů: ty které používají divadelní prostředky a kamera jim slouží, aby je reprodukovala. A ty, které používají prostředky kinematografu, a kamera jim slouží, aby tvořila.,,

Schmarc: Aleši, ty jsi guru jako Jaroslav Dušek.

Stuchlý: Říkejte mi guru Jára, loučím se s Vámi já, Aleš Stuchlý, pak také Dan Řehák

Řehák: Nashledanou.

Stuchlý: a také Vít Schmarc.

Schmarc: My jdeme do karmické sauny, krásný večer.

Řehák: Tragédie potkala sitcom.

Stuchlý: Burial Fortet Thom Yorke a jejich skladba Ego.

Příloha č.4**Přepis pořadu Odvážné palce – 25.3.2011 – Radio 1**

Michailidis: Tak a mezitím já představím naše Odvážné palce. Ahoj Ireno.

Hejdová: Ahoj Sašo.

Michailidis: A Ondřej. Ahoj Ondřeji.

Vosmík: Ahoj Sašo.

Michailidis: Tak dámo a pane, my se dneska budeme věnovat ne jenom Plastikům, kteří k Václavu Havlovi a Odcházení možná, že sedí trošku víc než Pavlíčkova muzika. Ale budeme se věnovat i dalším dvěma premiérám. Je pravda, že té jedné asi velmi stručně, protože ji ani jeden z našich palců neviděl. Takže Všemocný.

Vosmík: Všemocný je thriller s Bradleyem Cooperem, který hraje vcelku jako méně inteligentního chlapíka, jež prostřednictvím tuším nějakých pilulek, prostě pomocí nějakých farmaceutických zázraků se stane geniálním, načež ho začnou různí lidi zneužívat jako Robert de Niro a tak. Neviděl jsem to, teda, ohlasy nejsou nic moc, že prý je to zajímavější nápad. Ten Cooper je prý velmi dobrý, pokud ho neznáte, tak je to takovej ten ústřední z té čtveřice Pařby ve Vegas. Ale jakože zajímavý ale vlastně dost dost hloupý.

Hejdová: Robert de Niro se tam objeví až po 40 minutách.

Michailidis: Film jinak režíroval Neil Burger, který jinak má na svém kontě Iluzionistu, teda toho Iluzionistu né od Sylvaina Chometa, ale toho, co byl předtím, s Edwardem Nortone.

Vosmík: Toho z Vinohradského divadla.

Michailidis: Toho z Vinohradského divadla, přesně tak. A uvidíme, vidím, že na ČSFD to má 70 procent, což není vůbec jako úplně marný.

Vosmík: Tak nemusí to zas o ničem vypovídat.

Michailidis: Ale může.

Vosmík: Může no, ale to jsou takový ty, asi když si to někdo od někde stáhnul, že ono to i v Americe šlo strašně nedávno. Takže ono se to ustálí třeba.

Michailidis: Dobře. Další premiéra tenhle týden se jmenuje Máma mezi Marťany. Ireno, jdi do toho!

Hejdová: Já jsem ten film viděla a já obecně nemám moc ráda filmy, který jsou natočený motion capture, což je taková to metoda, že vlastně natáčeš někde, většinou Robert Zemeckis, kterej to produkoval, takhle natáčí. A předtím natáčel s Tomem

Hanksem, že si ho vezme někam do studia před zelený pozadí, tam mu dá různý diody na tělo a ...

Vosmík: Ani tam nemusí bejt do zelený pozadí, oni mu stačej ty diody na obličej. Oni to snímaj přímo, tam není žádná kamera, co by je snímala. Oni si jenom jaksi prostorově naskenujou tu mimiku.

Hejdová: No aby měli obrysy tváří mimiku a tak. A potom to vlastně je předělaný náč do 3D. Já ty technický věci moc nezvládám.

Vosmík: My jsme se o tom bavili s producentem Polárního expresu, což je ten film, kterej si zmínila, poměrně jako proces, který byl tehdy náročný. Ale dneska, poté, co jsme viděli Avatar, tak to nikoho asi neohromí.

Hejdová: Oni hlavně tady ty filmu působěj tak trochu studeně. Když se člověk na to dívá, tak si říká, proč ty herci tam nejsou normálně, proč musej bejt takhle divně jako přes takovej závojíček tý 3D reality natočený. A vlastně to často působí tak jakoby sterilně a divně. A To je přesně případ tady toho filmu Máma mezi Mart'any, kterej je produkovanej Robertem Zemeckisem, jméno režiséra si nepamatuju.

Vosmík: Taky ne.

Hejdová: Hm. A je to prostě příběh chlapečka, kterej strašně doma zlobí, takže se dostaví trest. A ten se dostaví v podobě toho, že mu Mart'ani unesou maminku a vezmou ji na Mars, kde maminky zrovna žádný nejsou a vládne tam taková totalitní společnost, kterou ovládaj jenom ženy. Chlapi jsou tam vytlačení někam na skládku, kde křepčej v nákejch hippie kostýmech. A je to celý hloupý nejenže po stránce toho příběhu, nebo dialogů, je to přesně takovej ten hollywoodskej kýč, kterej jenom to poselství, že ty chlapečci i ty holčičky nemaj zlobit ty maminky, jinak se může stát takováhle hrozná věc, že ty maminky budou unesený těma Mart'anama. Ten chlapeček se tam na ten Mars vydá, tam má takovýho společníka s kterym jako teda zachraňuje tu maminku. Je to takový hodně předvídatelný, že vod začátku vlastně v podstatě od začátku člověk tuší, jak to dopadne, je to tak hollywoodsky stupidní takovym stylem, jakože možná úplně malý děti jako se jim to bude líbit, ale ty jejich rodiče, který tam s nima budou muset sedět v tom kině, ty se budou dost nudit, no.

Michailidis: Ten režisér se jinak jmenuje Simon Wells. Jméno, které mi nic neříkalo, dokud jsem si nerozklikl, že vedle Prince Egyptskýho pro Disneyho, udělal Stroj času.

Vosmík: Ježíšikriste.

Michailidis: Což už má ten film taky něco za sebou.

Vosmík: On myslím ten stroj času ani nedodělal, on se při jeho natáčení zhroutil. A dodělával to ještě někdo jiný, jo.

Michailidis: To je zajímavý. Mě by zajímalo, proč vlastně producent Robert Zemeckis si najme takového režiséra na podobný film, který zase mohl stát docela i pár korun.

Vosmík: Protože je to potomek toho slavného Wellse, který napsal tu Válku světů a tak. Takže si asi Zemeckis říká, že má sci-fi v krvi.

Michailidis: No já nevím, možná, že asi jo. Třeba, že ty Marťani, že by se mohl vcítit do svého předka a nějakým způsobem to projekovat do toho filmu. Podle toho, co říkala Irena se jí to teda nelíbilo, takže palec..

Hejdová: Palec dolů. Je to takovej zapomenutelej film, kterej se mi hned vypařil z hlavy a vlastně jsem byla i zpruzená, že jsem tomu obětovala dvě hodiny času, nebo hodinu a půl.

Vosmík: Myslím, že Zemeckis na to jen tak nezapomene, protože strašně prodělal a položilo to celý to studiu, který měl založený právě na výrobu těchto motion capture filmů.

Hejdová: Což taky něco vypovídá, no.

Michailidis: Je vlastně pravdě, že v okamžiku, kdy jste minulý týden mluvili o Rangu, kterej je čistě animovaný film a přitom vypadá tak jak vlastně člověk by chtěl, aby animovaný film podobného ražení měl vypadat. Jestli vůbec tahle metoda má smysl, protože je pravda, jak říkala Irena, že je to něco mezi tím. Mně Polární expres přišel studenej a vlastně že jsem si říkal proč.

Vosmík: Ono má smysl, jako může to být nějaký východisko, dá se s tím pracovat dál, jo, jako to bylo třeba u toho Avatara, jo, kde to měli jako určitej takovej základ, ale ještě tam šli dál, kde snímali detailně a doanimovávali ty obličej, jo. Že nebrali jenom suše údaje z těch přístrojů, ale eště do toho jako nadstavbou přidávali práci těch animátorů.

Hejdová: Já myslím, že je to taková slepá ulička, že by se takle dali dělat možná nějaký počítačový hry, kde by asi mělo smysl, že ty charakter, jako vypadaj tak jako strašně realisticky, ale na tom plátně vopravdu, je to úmorný se na to dívat.

Vosmík: Ono to vlastně může fungovat ve chvíli, kdy se právě nesnaží, aby to vypadalo úplně realisticky, tak třeba Spielberg s Jacksonem dodělávaj TinTina. Jo, kde už je z těch obrázků vidět, že tam přesně je ta nadstavba, jo, že to využívaj jako nějakej základ a potom do toho vnášej nějaký animátorský finty a nějak se s tím mazlej. A nějak to stylizujou, jo. Takže na to jsem zvědavěj, ale na další, třeba Polární expres 2, jo, to už bych zvědavěj nebyl.

Michailidis: Takže palec dolů u jedný z premiér tohoto týdne, která se jmenuje Máma mezi Mart'any. No a poslední premiéra tohoto týdne. Film, který opravdu vzbuzuje vášně, nejenom, že se k němu filmoví recenzenti, ale vyjadřují se k tomu i politici a to vede fakt jako k úžasným beefům. Bývalý ministr kultury...

Vosmík: Vítězslav Jandák...

Michailidis: ministr kultury, dobře. Myslím, že to je snad největší paradox- toto jméno a funkce ministra kultury, ale dobře, budiž, stalo se to, už to nikdo neodmaže. Tak se vyjádřil nějakým způsobem k recenzi, která vyšla v Lidových novinách, na to předtím už reagoval pan Peňas v Lidovkách. Včera na to reagoval Tomáš Baldýnský.

Hejdová: Dneska na to reagoval pan Rejžek ještě, zábavně.

Michailidis: Ano, a reagovala na to také paní Paroubková.

Hejdová: Jo ta taky, v nějakým dalším rozhovoru, kterej byl zase jako citovanej různě. Ale já nevím, jestli paní Paroubková ten film viděla.

Michailidis: Neviděla.

Hejdová: Ona se vyjadřuje jako k tomu Havlovi.

Michailidis: Neviděla, ona se k tomu přiznala. Ona se vyjadřuje k tomu, jak se Tomáš Baldýnský vyjádřil k panu Jandákovi, ale přitom já když jsem vlastně to Poslední slovo četl, tak to bylo velmi smířlivé, takové jako velmi normální. Takže vona asi evidentně tam... potrefená husa. Takže za tu potrefenou husu zareagovala paní Paroubková, která se zastala bývalého ministra kultury, ale zastává se ho takovým zvláštním způsobem. Ale přečtěte si to sami, myslím, že je to opravdu zajímavé. Dodává to tomu filmu vlastně další rozměr navíc, kterej je možná poměrně žádaný.

Hejdová: Já myslím, že je to skoro zajímavější než ten film. Protože jako vlastně to, co ten film obklopuje, to, co to rozbouřilo a to jak všichni jako kritizují třeba kritiky, který si dovolej kritizovat.

Michailidis: No pochlub se!

Hejdová: No já mám tady s tím zkušenost teď zrovna, ale myslím si, že vopravdu, je tadyto na tom mnohem zajímavější než to, že prostě český ex-prezident natočil svůj debut v x letech.

Michailidis: Kdo tě kritizoval?

Hejdová: Kritizoval mě pan Peňas, teď dneska Rejžek, Sommerová vo mě napsala do Mladý fronty, že jsem nenávistná a tak.

Michailidis: Fakt? Ježíš to je výborný.

Hejdová: No oni často nekritizují ty kritiky, ale kritizují prostě to, že si jako dovolí člověk jako napsat vlastně podle mě pravdu o tom filmu. Což bych nečekala od kritiků. Kritici vědí, že kritika je postavená na tom, že člověk vyjadřuje nějaký svůj vlastní názor.

Michailidis: Subjektivní.

Hejdová: V rychlosti shrneme celou tu anabázi. Bývalý prezident, tedy správně se má říkat prezident Václav Havel zároveň skvělý dramatik, napsal svoji zatím poslední hru Odcházení, před nějakým časem. Před nějakým časem došlo k její realizaci, ať už na domácích scénách nebo i v zahraničí. A jedna z těch, řekněme nejvíce protěžovaných inscenací byla ta, kterou i spoustu posluchačů Radia mělo možnost vidět v divadle Archa v režii Radokové, kde v hlavních rolích se objevil pan Tříška a Bára Kodetová.

Hejdová: Zuzana Stivínová..

Michailidis: Zuzana Stivínová pardon. A to je představení, které vlastně bylo i nějakou částečnou supervizí Václava Havla. Vlastně jeho hlas se objevuje v průběhu představení, jakožto takového glosátora. Což je možná řekněme nejtípnější část toho divadelního představení. Na základě toho pan Havel si splnil možná náky dětský sen, nebo sen svůj, že natočí film svůj a natočil ho. Obsazení se zcela změnilo oproti tomu jaké bylo v divadelní adaptaci. Myslím, že tam jsou jen dvě, jedna nebo dvě postavy, hlavně paní Chramostová, která z toho divadelního představení zůstala. Jinak to obsazení je úplně nové. No a jak to dopadlo?

Vosmík: No, jak už bylo řečeno, je to film, který rozděluje lidi už od toho vlastně jakým způsobem, z jakého úhlu k tomu ty kritici přistupují. Jestli to filtrovat přes osobu Havla, nebo jestli to nefiltrovat přes Havla. Já teda osobně...

Michailidis: Můžu jenom, co kdybysme se v Palcích věnovali jenom tomu filmu jako filmu.

Vosmík: No právě, já bych chtěl svůj názor uvést tím, že mám svým způsobem výhodu v tom, že jsem dost analfabet divadelní. Tím se jako nechlubím, to je takové smutné konstatování. Tím pádem já jsem dost nedotčený prací Václava Havla. Já na něm v podstatě nemám názor jako na umělce a dramatika. A politiku, tak třeba mi byl docela jako sympatickej, jo. Nepatřím k jeho nekritickým obdivovatelům, ale zároveň jím ale jako nepohrdám, takže přes tadyto není možno, abych svůj názor filtroval.

Hejdová: To je zajímavé tady u toho filmu, že každé začne tu svoji kritiku tím, jakože vyjádří svůj názor jako na osobu Václava Havla.

Vosmík: Tohle..

Hejdová: Že se člověk musí buď jako omluvit, nebo...

Vosmík: Tohle celý říkám jen proto, že v mém případě tento prvek v té rovnici prostě neexistuje.

Hejdová: Ale ty si řek, že je ti sympatickej.

Vosmík: Ano.

Hejdová: Neříkáš třeba u Hřebejka, jestli je ti sympatickej.

Vosmík: Samozřejmě, jenom tím upozorňuju, že mě ten film děsně nudil, tak to prostě není tím, že bych měl ňákej jako...

Michailidis: Ale mohli bysme každý debutující film uvést tím, jestli člověk toho režiséra zná, anebo jestli je mu sympatickej.

Vosmík: A vono to v tomhle případě nejde jako odmyslet si..

Hejdová: No nejde to oddělit...

Vosmík: Protože tam jsou ať už více či méně úmyslně, nějaký ty politicky, nějaký ty prožitý politický obrazy. Někaký autobiografický prvky, už to, že ten Abrahám má ten knírek a prostě tu kšiltovku s tím srdíčkem. To tam prostě je a v podstatě je logický, že se, že to musíme nějakým způsobem do toho promítnout. Každopádně při vědomí toho už dostatečně rozpatlaného, musím říct, že je mi líto, že to není moc film. No ani jako kdyby to byl televizní záznam inscenace, tak by to nebylo moc dobrý. Protože on pochopitelně musel s tou hrou, kterou samozřejmě teda evidentně jsem neviděl, musel to nějakým způsobem pozměnit, musel to nějakým způsobem zadaptovat. A nepřipadá mi, že je to vhodný, aby bylo to bylo vyprávěný filmovou formou ... tenhle příběh. Nemá to vůbec žádněj tah, vod začátku do konce. Je to vlastně sled takovejch jako scének, více či méně křečovitých. Dycky tu a tam to vypadá, že to nabere nějakou atmosféru, nebo se to nějak rozjede, vydrží to tak minutu, potom to zase ztuhne a zmrzne. A musím říct, že úplně jsem nepochopil, co chtěl básník říci volnou stylizací, především hereckou. Jestli ty lidi byly... Lidi, který mi i jindy připadali jako skvělý herci, tak tady mi připadaj, že jsou ve strašný křeči.

Hejdová: Jsou to takový jako figurky. Jsou to takový loutky, který von vláčí po té zahradě, no.

Vosmík: A nejsem si teda úplně jistěj, jestli teda to má bejt jako vyjádření něčeho a nastavení nějakého zrcadla absurditě a prázdnotě politiky. A nebo jestli je to absurdní a prázdnej samo o sobě.

Hejdová: Nebo jestli je to jako režijní neobratnost.

Vosmík: No v podstatě, působilo to na mě variantou B. Že jsem si tak jako říkal no a co má bejt, vlastně. Proč tam je tady ten vyprázděnej dialog a tady ta scéna, která nevede odnikud nikam. Pokud teda jako chtěl říct, že to je všechno takový banální a směšný a absurdní, tak se to dalo říct během 5 minut. A ne říkat to vlastně stále znovu a znovu dvacetkrát.

Hejdová: Já si právě myslím, že by se z toho dal udělat dobrej film, ale musel by se úplně překopat ten scénář, nebo ta hra, která je vlastně základ toho scénáře. Protože já jsem právě viděla i tu inscenaci v tý Arše i tu, co byla v Hradci Králové. Ta v Arše, tam mě iritoval hrozně Tříška, ale jinak se mi to vlastně jako i líbilo. Na divadelním jevišti to vlastně podle mě funguje dobře. Ta v Hradci byla vynikající. Ale ten film vlastně nemá vůbec žádnou nadstavbu, to je vopravdu jako kdyby to byl skoro záznam nějakýho divadelního představení. Protože celý se to odehrává na jednom místě, na takovým jevišti, kam přicházej ty herci v takový jako choreografii že skoro jako aby je viděl ten divák takle zepředu. Je tam na konci skoro taková divadelní děkovačka, jsou tam takový repetice že voni tam furt zakopávají o kámen, kterej tam leží a padaj do louže a tak podobně. Ty herci opravdu hrajou tak jako divadelně, mají takový teatrální kostýmy, divadelní projev a vlastně tam není nic.... jako jsou tam takový náznaky toho, že třeba se to tak jako zajímavě stříhá občas. Tak jako.. je tam krásná kamera samozřejmě, jsou tam pečlivě vybraný spolupracovníci samozřejmě a kdo by nechtěl natočit debut s Havlem, takže samozřejmě je tam dobrej kameraman, dobrej střihač, všechno. Ale ve výsledku to opravdu působí jako takový před kamerou inscenovaný divadlo a díky tomu je to hrozně takový křečovitý, občas jsou tam náznaky takový komunální satiry, což už jako by samozřejmě v tý divadelní hře. Ale tady tam tom plátně to působí ještě jako otravnějc, tak jako zbytečnějc, když se tam jako naváží do Klause zprostředkovaně a tak podobně. Já musím teda říct, že Havla samotnýho jsem měla vždycky ráda a obdivovala jsem ho, ale jako režisér mě opravdu jako zklamal. Ale neznamená to, že bych ho teď přestala mít ráda, jenom si myslím, že jako režisér není tak dobrej, jako byl třeba prezident.

Vosmík: Já bych k tomu jenom..

Hejdová: Jsem to řekla tak diplomaticky...

Vosmík: Já bych k té řemeslné stránce jen dodal, že ... Já si myslím, že záznam divadelní hry by byl lepší než tenhle ten film.

Hejdová: Asi určitě. Tak on i byl záznam, nedávno šel v Český televizi ten záznam z Archy.

Vosmík: Jsem si jistej, že ta hra může být přinejmenším zajímavá. Ale tady mě třeba vadila i ta koncepce jednotlivých scén. Proč je tam dycky ten Krobot nastříženej, jako kdyby to bylo natočený dodatečně po několika měsících a dycky je to z pohledu. Jestli je má bejt jenom tím, že on teda jako má jako ostře skočit k nějaké jeho glose, tak proto jako takovej přechod. Úplně jsem jako nepochopil ty tvůrčí principy, nebo nevěděl jsem, kdy..

Michailidis: To je jako když se ti na divadle rozsvítí reflektor na nějakou postavu,...

Hejdová: Přesně tak!

Michailidis: ... která vlastně jakoby tak jako stojí v pozadí, pořád je nevidíš a najednou z ničeho nic ti, jakoby se ti rozsvítí. Jenže problém je, že na tom plátně nevidíš zbytek těch postav.

Hejdová: Tam se s filmovejma prostředkama pracuje divadelně. Přesně no.

Vosmík: Což jako nefunguje, jde to proti budování jakýchkoli tempa.

Michailidis: Můžu hodit intelektuální granát?

Vosmík: Krejme se!

Michailidis: Jak to pojmenoval jeden diskutující na Muvi.cz, že vždycky hodím nějaký intelektuální granát, tak prosím Vás vážený posluchači, nebude to žádný intelektuální granát. Jenom subjektivně řeknu, že jsem viděl představení v Arše narozdíl od Ireny, mě se moc nelíbilo. Byl jsem dokonce velmi zklamanej, protože mě přišlo, že celá ta hra je hrozně naivní. Taková, že vlastně to, co pan prezident zažil v rámci šílené politické kariéry, díky které se mohl setkat se všema s těma skoro, o kterých mluví v tom filmu. Od kterých má různé ty různé artefakty, které se tam potom inventarizují. Tak vlastně mi to přišlo, že je to ne...jakoby ...

Hejdová: nezpracovaný...

Michailidis: Tak! Ano.

Hejdová: Jakože nemá od toho odstup zřejmě. Od samozřejmě furt jako tím trochu žije a mám pocit, že to, že nemá ten odstup jako vod toho vlastního života a vod tý své situace v tý politice, se projevuje nejen v tý hře, ale ještě víc je to patrný v tom filmu.

Vosmík: Já s tím nesouhlasím. Já s tím nesouhlasím.

Hejdová: Ne, on ... já si myslím, že by ten film fungoval, kdyby ho vzal někdo úplně jiný, udělal by si s tím scénářem, udělal by ho prostě po svém, aby mu do toho Havel nekecal.

Michailidis: Jako na motivy hry...

Hejdová: Na motivy hry třeba. No že by se z toho dal udělat skvělejší psychologický film, ale to by jako tady s tou stávající látkou nešlo, no.

Vosmík: Mně se tam třeba nejvíc líbilo v některých určitých momentech, kdy to najednou přestalo jakoby bejt stylizovaný, přestala tam bejt ta absurdita, ta nadsázka, a stačilo mi, když tam byl záběr na detail obličeje prostě toho Abraháma, ve kterým jako byly ty věci. Najednou o 30 vteřin později si tam opět začal Oldřich Kaiser dělat svoji etudu slizkého poskoka. A zase to šlo do kopru, no.

Michailidis: Musím říct, že ta hra, jak se mi nelíbila, tak ten film mě potěšil v tom směru, že postoupil do takové té ještě větší naivnosti. A mě přišlo, jako kdyby náš pan bývalý prezident si hrál jako malý kluk na pískovišti a snažil se ty věci dělat vyloženě až poťouchle. Taková ta poťouchlá radost ze života, že si vlastně dovolí udělat něco, co vlastně v průběhu ať už práce v disentu, a nebo v rámci té politiky dovolit nemohl z různých důvodů. Jako kdyby najednou ty kalhoty nezáměrně krátké, záměrně teďko vyhrnul si skutečně až nad kolena. Což mi přišlo vlastně docela fajn.

Hejdová: Já jsem teď napsala do recenze, že on je jako batole, který je okouzlený tou novou hračkou, tím filmem.

Vosmík: Strašně rád bych to viděl tady tím způsobem, ale neviděl jsem to tam, že by tam byla nějaká ta rozvernost. Je to škoda, protože ten film rozhodně ... Je pozitivní, že nikomu neublíží, ani investorům, protože určitě strašně moc vydělá, jeden zasloužilý pán si splnil svůj sen. Některý lidi jsou velmi spokojení a nebudou litovat svých peněz za vstupenku. Tohle všechno je dobře a ještě pokud to tady zničí naše politické pole třeba hádkama, třeba Václav Havel dostane nějakou Nobelovu cenu za válku, nebo něco takového definitivně, tak to bude úplně super jako. Paroubek tady pobije...

Michailidis: Jen velmi subjektivně opět, bez žádných nároků na intelektuálně. Mně se tam hrozně líbila paní Veškrnová-Havlová v tom filmu, ale opravdu, že se mi líbila.

Hejdová: Mně jenom když tam byla přirozená, chvílema. Ne v té teatrální, loutkový pozici.

Michailidis: Ano. Ale myslím, že opravdu je to výborná herečka, a že by i na tom plátně mohla bejt častěji, protože je opravdu opravdu opravdu dobrá. A musím říct, že opravdu výbornej byl pan Labuda, kterej se tam objevil jenom na pár minut, ale jeho postava tam opět zaplnila celé plátno.

Vosmík: Labuda? Ten je tam asi třicet vteřin a neřekne ani slovo.

Michailidis: O to byl kouzelnější. Tak vaše palce!

Hejdová: Já myslím, že je to každému jedno, protože stejně se na to všichni půjdou podívat, protože budou zvědaví. Ale já mám palec dolů, teda.

Vosmík: Já taky, jako no. Ale vono je to kritiků vzdorný film, že jo, prostě. To se snad ani nedá hodnotit a možná ani nemá hodnotit. Já bych strašně rád viděl americkou verzi s Davidem Strethairnem, to bych opravdu rád viděl.

Michailidis: K čemuž je velmi pravděpodobné, že dojde.

Vosmík: No počkej, to existuje, to je trailer na netu.

Hejdová: Myslíš tu divadelní.

Michailidis: Já myslel jako film třeba.

Vosmík: Ne ne ne ne ne.

Michailidis: Tak příští týden nás čeká dokonce pět filmů.

Hejdová: Proboha.

Michailidis: Vem si mou duši, Hop, Mama Gogo, to jsem zvědavej, kdo z vás to uvidí.

Hejdová: Já jsem viděla Mama Gogo.

Vosmík: Co je Mama Gogo?

Hejdová: Fridriksson.

Vosmík: Aha.

Michailidis: Sucker Punch a Hlavně nezávazně. Tak to je program na příští týden, jenom když vlastně tady takle svítí na čsfď, když se dívám na přehled premiér. Ti z vás, kdo nebyli na internetu, ani se nedívali na televizi a vrátili se zrovna někde z Bali, kde se věnovali úplně jiným záležitostem, umřela Elisabeth Taylorová.

Hejdová: Ale už včera.

Vosmík: Včera, ale stále je mrtvá, takže to platí.

Michailidis: A Peter Jackson už stále natáčí Hobita, aspoň nějaká dobrá zpráva.

Hejdová: Jestli nebude mít zase žaludeční vřed.

Michailidis: Von je hrozně hubenej teďko. Tak jo, hele Palce, díky, příští týden.

Hejdová: Ahoj.

Vosmík: Čau.

Příloha č. 5: DRESLER, Radek. *Radio TV: Malý lexikon rozhlasových formátů*. 24. března 2002. (text)

Zdroj: DRESLER, Radek. *RadioTV: Malý lexikon formátů* [online]. 24.března 2002 [cit. 2011-30-04]. Dostupný z WWW: <http://www.radiotv.cz/p_radio/r_program/maly-lexikon-rozhlasovych-formatu/>.

Obecné hudební formáty

AC - Adult Contemporary

Cílová skupina: 25 - 50 let

Reprezentanti: Radio Orion, Radio Faktor, Radio FM Plus

Nejmasovější nenáročný formát založený na popové muzice s výjimečnými přesahy do softrocku nebo velmi lehké taneční hudby. Středně široký playlist postavený na největších hitech posledních deseti až dvaceti let, nové hity jsou zařazovány opatrně s několikatydenním zpožděním proti rádiím CHR. AC formát se svými odnožemi oslovuje široké vrstvy posluchačů a díky tomu se v průzkumech poslechovosti obvykle vyskytuje na nejvyšších příčkách.

Hot AC

Cílová skupina: 18 - 40 let

Reprezentanti: Zlatá Praha, Kiss Hády, North Music

“Žhavá” odrůda formátu AC má větší zastoupení nejnovějších hitů a zařazuje je do playlistu dříve než čistá AC rádia. Tento formát se v Česku vyskytuje nejčastěji a hrají jej i rádia, která se nesprávně označují CHR.

Soft AC

Cílová skupina: 25 - 55 let

Reprezentanti: Radio Impuls, Radio Profil

Odhlečený AC formát sahá častěji do osvědčených hitů a v zařazování novinek je ještě opatrnější než klasický AC.

Oldies AC/Gold AC

Cílová skupina: 30 - 60 let

Reprezentanti: Kiss 98fm

Jde o formát kombinující AC s Oldies, ve vysílání se nové hity objevují výjimečně a s velkým zpožděním, hudební archiv obsahuje písně posledních čtyřiceti let, obvyklé je pomalejší tempo. Je orientován na nejstarší část AC publika.

Euro AC

Cílová skupina: 20 - 45 let

Reprezentanti: Radio Expres

Poněkud alternativnější AC formát se širším hudebním záběrem, který “v mezích zákona” přináší méně známou muziku a vyhýbá se největším komerčním hitům. Kromě anglické muziky má větší zastoupení také německá, francouzská, italská a španělská hudba. Oslovuje náročnější posluchače, kteří mají zájem o mírnou alternativu.

CHR - Contemporary Hits Radio

Cílová skupina: 14 - 24

Reprezentanti: Hitradio FFH

Agresivní hudební formát založený na aktuálních hitparádových hitech. Playlist je velmi úzký a rotace vysoké, extrémně může jít až o 50-80 současných hitů rotujících 6-8 krát denně. Skladby vydrží v playlistu obvykle 3-6 měsíců, jen výjimečně déle. V Česku dosud takto formátované rádio neexistuje, hlavním důvodem je absence oficiální české hitparády. Úspěchy slaví v zemích se silným rozhlasovým trhem.

EHR - European Hits Radio

Cílová skupina: 18 - 29 let

Reprezentanti: rádia síť Energy

Méně agresivní forma CHR obsahuje současné pop/rock hity převážně evropské produkce.

Dance CHR

Cílová skupina: 14 - 24 let

Reprezentanti: Hitradio N1 Nürnberg

Specializace na diskotékovou a klubovou taneční scénu.

Rock CHR

Cílová skupina: 14 - 24 let

Reprezentanti: Radio Gong Nürnberg

Odrůda CHR postavená na aktuálních rockových singlech.

Oldies

Cílová skupina: 30 - 60 let

Reprezentanti: Radio Šumava, Radio Gold

Oldies rádia hrají převážně pop/rock muziku 60. a 70. let s přesahem do let 80. a 90. Nejnovější hity do tohoto formátu nepatří.

Melodie/Schlager

Cílová skupina: 30 - 60 let

Reprezentanti: Radio Blaník, Radio Čas, Radio Apollo

Tomuto německému formátu se nejvíce přibližuje u nás veleúspěšný formát Radia Blaník. Jde o mix Soft AC a Oldies s výrazným podílem domácí tvorby od šedesátých let po dnešek. Díky silným retro náladám v české společnosti slaví momentálně velké úspěchy.

UC - Urban Contemporary

Cílová skupina: 18 - 35 let

Reprezentanti: Radio 1

Alternativní hudební formát pro mladou a “nespokojenou” městskou populaci, široký playlist obsahuje vše od “nekomerčního” poprocku přes jazz, ethno až po house. Obvyklé jsou remixované verze známých hitů a skladby s dlouhou stopáží. Charakterickým jevem je nekonformní projev moderátorů.

Žánrově vyhraněné hudební formáty

Classic Rock

Cílová skupina: 30 - 55 let

Reprezentanti: Radio Beat

V zahraničí kdysi velmi úspěšný formát u cílové skupiny 20-40 let, dnes boduje zejména u čtyřicátníků, kteří vyrůstali ve zlaté éře rockové hudby.

Soft Rock

Cílová skupina: 25 - 60 let

Reprezentanti: Radio Olympic

Tento širší rockový formát se svým pomalejším tempem snaží oslovit i posluchače, kteří nejsou ortodoxními rockery, ale tento hudební styl je jim blízký. Hudba je postavena na největších rockových hitech historie, které často hrají i AC rádia.

AOR - Album Oriented Rock

Cílová skupina: 19 - 34 let

Reprezentanti: bývalé Radio Hády

Alternativní rockový formát postavený na méně známých a netypických písních. Neorientuje se na singly, ale prioritu mají ostatní zajímavé skladby z rockových alb. V podobném duchu hrají často malá studentská rádia, na poli komerčních stanic se AOR objevoval v první podobě devadesátých let v podání Radia Hády nebo Radia Attack.

Classic

Cílová skupina: 30 - 60 let

Reprezentanti: Radio Classic, ČRo 3 - Vltava

Formát postavený na klasické hudbě, bývá někdy kombinován s náročnější muzikou jiných žánrů, např. s Jazzem. Oslovuje velmi úzkou skupinu obyvatelstva.

Classic Country

Cílová skupina: 25 - 60 let

Reprezentanti: Country Radio, Radio Karolína, Eldorádio

Typický Classic Country formát se vyskytuje hlavně USA, kde má dlouholetou tradici. České country stanice do něj namíchaly část oldies muziky a okořenily výrazným podílem domácí folkové produkce, která je charakteristická pro naši "čundráckou" populaci.

Formáty mluveného slova

Allnews a News/Talk

Cílová skupina: 25 - 55 let

Reprezentanti: BBC World Service, ČRo 6 - RSE

Tyto formáty jsou založeny na mluveném slovu a hudební prvky používají obvykle pouze jako předěly nebo jingly. Allnews je čistě zpravodajský, News/talk kombinuje zpravodajské bloky v nejméně atraktivních vysílacích časech s diskuzemi a talk show v časech ostatních.

Smíšené formáty

Variety

Cílová skupina: 25 - 60 let

Reprezentanti: ČRo 2 - Praha

Všeobecný formát založený na blokovém programování, hudební bloky střídají bloky zábavné, diskusní pořady, talk show nebo publicistika. Někdy se o něm mluví jako o rodinném rádiu, svého času se mu blížila Frekvence 1.

Full Service

Cílová skupina: 30 - 60 let

Reprezentanti: ČRo 1 - Radiožurnál

Rádia poskytující kompletní servis, tedy hudbu, zpravodajství, publicistiku a zábavu. Největší důraz je ovšem kladen na informační složku. Podle podílu zastoupení jednotlivých prvků mohou rádia inklinovat na jedné straně k některému z hudebních formátů (nejčastěji AC) nebo na druhé straně až k News/Talk formátu.